

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1765/2568

บริษัท ธ. โจทก์ นาย ธ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/34, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นผู้ประกอบการค้าเรียกเอาค่าการงานจัดให้มีสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะที่ได้ทำสิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระค่าบริการสาธารณะแก่โจทก์จึงมีอายุความสองปีตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/34 (1) ไม่ใช่มีอายุความห้าปีดังที่จำเลยให้การไว้ ส่วนปัญหาว่าจำเลยให้การโดยยกอายุความห้าปีขึ้นต่อสู้โดยไม่ไดยกอายุความสองปีตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/34 (1) แม้ปัญหาเรื่องอายุความในคดีแพ่งจำเลยจะต้องให้การต่อสู้คดีไว้ เพราะไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลจะยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 แต่คดีนี้เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภคตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ที่มีบทบัญญัติให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภคมีลักษณะไม่เคร่งครัดเหมือนคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งมาตรา 26 กำหนดให้การยื่นคำให้การสามารถกระทำด้วยวาจาได้หรือถ้ายื่นคำให้การเป็นหนังสือและปรากฏว่ามีความไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญอย่างหนึ่งอย่างใด ศาลก็อาจมีคำสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องหรือชัดเจนยิ่งขึ้นได้ อีกทั้งประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดจากคำฟ้องและคำให้การ เมื่อจำเลยให้การในปัญหาเรื่องอายุความว่า โจทก์ฟ้องเกินกว่าห้าปี ฟ้องโจทก์ในส่วนค่าบริการสาธารณะที่เกินกว่าห้าปีจึงขาดอายุความ คำให้การของจำเลยจึงแสดงเหตุแห่งการขาดอายุความโดยชัดแจ้งแล้วว่าจำเลยยกอายุความขึ้นปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์ คดีจึงมีประเด็นปัญหาต้องวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ส่วนปัญหาว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความเรื่องใด อย่างไร นั้น เป็นหน้าที่ของศาลในคดีผู้บริโภคที่จะปรับบทตามกฎหมายให้ถูกต้องต่อไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 40,320 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การว่า นี่ตามฟ้องมีอายุความห้าปี สิทธิเรียกร้องตามฟ้องในส่วนที่จำเลยค้างชำระก่อนวันที่ 4 เมษายน 2560 จึงขาดอายุความ โจทก์คงมีสิทธิเรียกร้องและจำเลยต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามฟ้องที่จำเลยค้างชำระตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 2560 จนถึงวันฟ้องเป็นเวลา 8 เดือน 27 วัน รวมเป็นเงิน 9,968 บาท ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับว่าให้จำเลยชำระเงิน 40,320 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามที่กระทรวงการคลังอาจปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 4 เมษายน 2565) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยทุกช่วงเวลาต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามคำขอของโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์ได้รับอนุญาตให้จัดสรร

ที่ดินโครงการตามฟอง จำเลยเป็นเจ้าของที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างตามฟองโดยซื้อมาจากโจทก์ จำเลยต้องชำระค่าบริการสาธารณะให้แก่โจทก์ แต่จำเลยค้างชำระค่าบริการสาธารณะประจำปี 2558 ถึง 2560 เป็นเงินปีละ 13,400 บาท รวมเป็นเงิน 40,320 บาท โจทก์ทวงถามแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉยไม่ชำระค่าบริการสาธารณะดังกล่าวแก่โจทก์ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความตามคำให้การของจำเลยหรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ ประกอบสำเนาโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดิน (แก้ไขครั้งที่ 1) ซึ่งจำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงแล้ว ได้ความว่า โจทก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน เป็นผู้จัดสรรที่ดินเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย และจำหน่ายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างโครงการตามฟองแก่บุคคลทั่วไป โดยโจทก์จะเป็นผู้ดูแล กับจัดให้มีสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะ โจทก์จะจัดเก็บค่าบริการสาธารณะจากผู้ซื้อที่ดินในอัตราตามฟองจนกว่าจะจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร ซึ่งโจทก์จะจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย และจะคืนเงินที่เหลือแก่นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร โจทก์ย่อมเป็นผู้ประกอบการค้าเรียกเอาค่าการงานจัดให้มีสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะที่ได้ทำ สิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระค่าบริการสาธารณะแก่โจทก์จึงมีอายุความสองปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) ไม่ใช่มีอายุความห้าปีดังที่จำเลยให้การไว้ ส่วนปัญหาว่าจำเลยให้การโดยยกอายุความห้าปีขึ้นต่อสู้โดยไม่ไดยกอายุความสองปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) นั้น แม้ปัญหาเรื่องอายุความในคดีแพ่ง จำเลยจะต้องให้การต่อสู้คดีไว้ เพราะไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลจะยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ก็ตาม แต่คดีนี้เป็นกรณการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ที่มีบทบัญญัติให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภคมีลักษณะไม่เคร่งครัดเหมือนคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งมาตรา 26 กำหนดให้การยื่นคำให้การสามารถกระทำด้วยวาจาได้ หรือถ้ายื่นคำให้การเป็นหนังสือและปรากฏว่ามีความไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญอย่างหนึ่งอย่างใด ศาลก็อาจมีคำสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องหรือให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ อีกทั้งประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดจากคำฟ้องและคำให้การ เมื่อจำเลยให้การในปัญหาเรื่องอายุความว่า โจทก์ฟ้องเกินกว่าห้าปี ฟองโจทก์ในส่วนค่าบริการสาธารณะที่เกินกว่าห้าปี จึงขาดอายุความ คำให้การของจำเลยจึงเป็นการแสดงเหตุแห่งการขาดอายุความโดยชัดแจ้งแล้วว่าจำเลยยกอายุความขึ้นปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์แล้ว คดีจึงมีประเด็นปัญหาต้องวินิจฉัยว่าฟองโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ส่วนปัญหาว่าฟองโจทก์ขาดอายุความเรื่องใด อย่างไร นั้น เป็นหน้าที่ของศาลในคดีผู้บริโภคที่จะปรับบทตามกฎหมายให้ถูกต้องต่อไป เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระค่าบริการสาธารณะแก่โจทก์มีอายุความสองปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) ดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว การที่จำเลยค้างชำระค่าบริการสาธารณะประจำปี 2558 ถึง 2560 เป็นเงินปีละ 13,400 บาท และโจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ในวันที่ 4 เมษายน 2565 จึงขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยให้จำเลยรับผิดชอบชำระค่าบริการสาธารณะตามฟอง นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น พิพากษากลับให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม · ทวีศักดิ์ อนุนาทรรัตนกุล · วิทยา พรหมประสิทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1765/2568>